

Հ Ա Յ Է Ջ Ե Ր

ՏԱՂ ՍԻՐՈՅ

(ՅՈՒՀԱՆՆԵՍ ԹՈՒԼԿՈՒՐԱՆՑԻ)

Հիանկարձակի մէկ մի տեսայ որ կու ցօգայր զոյնն երեսէն .
 Թայցայ անկայ ի տեսնենէն՝ շողայր կաթէր լոյսն ի վըզէն .
 Աչքերն է ծով, ունքն է թուխ ամպ , մազն է դեղձան ոսկի թելէն .
 Ջինքըն ճօհար՝ զէտ զուռի ճեղ՝ ճըլով ալրէր զերկիր ամէն :
 Ճոխազընաց ծանրաքայլով . հոգիքն ի մարմնէ քակող ,
 Լուծֆն է ծածկեր զամէն աշխարհս , շարքար կաթէր իւր քորամէն :
 Երբ իմ աշերս ի քեզ դիպու , նայ վառեցայ զեւ ծովեղէն ,
 Խելազընաց ի վայր մնացի , զարհուրեցայ ի տեսնենէն :

Խել ԅովանէս Թուլկուրանցի , խիտ մի՛ հաներ զոտքդ ի ճըրէն .

Աղէկ ուրաթն երբ մեռանի , ցածքի զընայ զոյնն երեսէն :

Էջմիածնայ ձեռ. քիւ 1999 (Տաղարան) .

Ք Ր Ո Ն Ի Կ

Մատ գէշ ճգնաժամ մըն է որ կ'անցընեն այս պահուս մեր ժողովուրդը : Աւելի գէշ քան կալիցիներ կամ Համախի օրերուն իր անցեցած ահաւոր ճգնաժամները : Այդ հին ժանտ օրերուն թշնամին զրօնէն էր , Հայը կ'երևար զոհ մը , որ կը տառապի բայց կը դիմադրէ , համակրելի ամէն կերպով . պատիւը անհղծ , ապագան յուսալից՝ մութ ներկայի մը մէջէն : Այսօր քառօի մը մը կը տապալկի որուն միակ ստեղծողը ինքն է : Եւ ասիկա ահաւելի , ամօթալի , յուսահատեցողիչ բան մըն է : Եւ միշտ ջերմ ցանկացող եղած եմ որ մեր լեզուն տարածուի , ծանօթ ու սիրելի դառնայ օտարներուն : Բայց այս միջոցին՝ գրեթէ բարերբաստիկ կը համարիմ՝ զմեզ , որ օտարները չեն գիտեր հայերէն : Ի՞նչ պիտի մտածէին մեր մասին՝ եթէ կարդային այս պահուս Պոլսոյ կամ Թիֆլիսի թերթերը և մեր ներքին կեանքը ճանաչային իր ամբողջ ցաւաբարութեամբ ... Ի՞նչ պիտի մտածէին :

Մենք միշտ պարծնեցած ենք թէ իրաւունքի նախանձանիզի , արդարութեան ախոյեան ժո-

ղովուրդ մըն ենք . Ատանայի կոտորածէն յետոյ , մենք զայրոյթի ճիշեր արձակեցինք տեսնելով որ արգարու թիւնը լիակատար կերպով տեղի չէր ունենար՝ յանցաւորները պատժելու գործին մէջ ... Իսկ մե՞նք . — մենք հիմա երեւան կը հանենք զայլմակղուծիւններ աւելի տիրուր , Օրմանեան սրբապանը ամենախայտառակ կերպով կոխտուցին իր հակառակորդները՝ Օսմիա-մանաղուծիւն հաստատման առաջին օրերուն , զինքը ներկայացուցին իբրեւ Համախի մեղսակից , մատնիչ , ազգատեսաց . ապա իր անհրաժեշտը , ևն . ևն : Ան հրատարակեց իր հաշիւները և պահանջեց դատ . ահա երկուք ու կիս տարի է որ կը տեւէ այդ դատավարութիւնը , և զեւ չէ վերջացած , ու Օրմանեան սրբապանի պէս անձնաւորութիւն մը , որ պատրիարքութեան միջոցին ունեցած է թերութիւններ , բայց որ՝ իր ամբողջ կեանքն ու բովանդակ գործունէութիւնը և իր բազմազան կարողութիւնները ի նկատի ունենալով՝ մեր հոգեւորական պատու ամենէն հզօր և բեզուս գէպքերէն մին է՝ մեր իսկ այս անխիղճ ընթացքով (և այսպիսի օրերու մէջ ուր մարդու սով ունիւր) կը մնայ անգործ , առուը փակուած :

15 տարի շարունակ մենք աղաղակեցինք